

Christian Rasmussen: Jeg kunde have ønsket at faa Ordet for en almindelig Tale; Forholdene gøre det imidlertid umuligt, jeg maa derfor nøjes med en kort Bemærkning, som jeg skal henvende til det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen), der forgangen Dag havde et af sine sædvanlige moralske Opstød, som han faar, naar han skal tale om Lønningerne til Statsfunktionærer. Han gjorde atter ved denne Lejlighed opmærksom paa, hvad han ofte har gjort, at de Lønningslove, der ere givne til de civile Etater, ere Skyld i den daarlige økonomiske Situation, vi i Øjeblikket sidde i. Det er imidlertid ganske galt, men jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem søger at give Sagen denne Adresse, og at han gerne vil plumre Vandene. Stillingen er nemlig den, at det ærede Medlem altid har sat sig imod Lønningsforhøjelser til de smaa Statseembedsmænd. Overfor dem har det ærede Medlem altid været Manden paa Pladsen. Men naar det har drejet sig om Tillæg til Lønninger for de Funktionærer, der vare højt oppe, har man altid fundet det ærede Medlem rede, om end han udtrykte en vis Beklagelse. Det er det ærede Medlems daarlige Samvittighed, som Gang paa Gang tvinger ham til at staa op her og fortælle, at han er en Modstander af forøgede Lønninger til Statsfunktionærerne. Men da vi havde de 4 Etaters Lønningslove for, var han ikke imod Lønningerne til de højere Embedsmænd, han kunde blot ikke for sin Død fordrage, at Portørerne skulde have noget synderligt Lønningstillæg. Men han gik med, om end han beklagede det her i Salen.

Jeg kommer i Tanker om, at under Behandlingen af denne Lov var der en Klasse, han havde særlig Forkærlighed for, og det var de saakaldte Revisorer i Matrikelkontoret, der hidtil havde bestaaet af Folk, som havde Landinspektørekseksamen med 1ste Karakter, og det havde man altid tidligere opstillet som Betingelse for, at de kunde komme ind i dette Kontor. Nu var der imidlertid blevet ansat en Del afskedigede Officerer, der i Forvejen havde gode Honorarer og gode Pensioner, og hvad tror man saa, at det ærede Medlem fra Ruds-Vedby sagde? Han sagde: Nej, disse Folk skulle yderligere have et 6te Tillæg udover det 5te Tillæg, som var betinget dem i det forelagte Lovforslag. Jeg kan ikke komme videre i denne korte Bemærkning. Jeg havde adskilligt mere at sige til det ærede Medlem, men jeg vil blot henvise ham til Rigsdagstidenden for

1906—07, Tillæg B. Sp. 1695, saa vil han kunne finde ud af, hvad der menes her. Og saa vil jeg i øvrigt sige til ham, at hans moralske Opstød i den Anledning skulde han hellere mere, end han har gjort hidtil, holde hos sig selv.

K. M. Klausen: Den højtærede Landbrugsminister omtalte den Kødforgiftning, som har fundet Sted nede paa Slagelseegnen, og indrømmede, at de Bøder, som vare blevne idømte, da en lignende Kødforgiftning fandt Sted for 2 Aar siden, vare meget smaa, men det forekommer mig, at den højtærede Minister mente, at naar Bøderne vare saa smaa, var det Lovens Skyld. Det tror jeg nu ikke, man kan sige, thi den Lov, hvorefter disse Bøder bleve idømte, bestemmer, at der kan idømmes Bøder fra 20 til 1,000 Kr., og der kan ogsaa, hvis Omstændighederne tale derfor, idømmes Fængselsstraf, men de Bøder, der bleve idømte for 2 Aar siden, var for den enes Vedkommende kun 20 Kr., for den andens Vedkommende 40 Kr. Jeg tror, der blev begaaet en Fejl fra Administrationens Side. Det havde været den daværende Justitsministers Pligt at forlange Underrettsdommen appelleret, og jeg vil derfor tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, hvis der i den Sag, som nu verserer dernede, skulde blive idømt saa smaa Bøder, som der blev idømt for 2 Aar siden, da at drage Omsorg for, at disse Domme blive appellerede. Denne Gang er det adskilligt værre end for 2 Aar siden. Den Gang paaførte det 20 Mennesker Sygdom, for fleres Vedkommende langvarige Sygdomme. Denne Gang har det haft dødelig Udgang for den enes Vedkommende.

R. Andersen: Den højtærede Konseilspræsident sagde, at naar man forhandlede i en Kommission paa 3 Medlemmer, kunde man paa Forhaand vide, hvorledes Afstemningen vilde falde, før man gik til den endelige Afstemning. Jeg gjorde opmærksom paa før — og jeg tænker ogsaa, den højtærede Konseilspræsident hørte det —, at vi forhandlede baade om Sagsanlæg og om Forlig, og jeg kunde ikke med Sikkerhed i Forvejen vide, om det var muligt at opnaa Forlig paa en saadan Maade, at jeg kunde tiltræde det. Jeg kunde have en stærk Formodning derom, men, som jeg sagde før, mener jeg, at det ikke vilde have forandret Stillingen, at jeg var traadt ud.

Saa sagde Konseilspræsidenten, at det